

Δεύτερο ελληνικό έργο παίχτηκε στὶ «Διονυσία» τοῦ κ. Στ.φ. Λάφνη «Τὸ τραγοῦδι τῆς καρδιάς».

Μὰ τὴν ἀλήθεια— ὡς μὲ συμπαθήσῃ ὁ φίλος μου—δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω γιὰ πῶς λόγῳ κοπίασε νὰ φέρῃ στὸ φῶς ἔργο, ποῦ δὲν προσέθεσε τὸ παραμικρὸ ἐνεργητικὸ στὴ γνωστὴ μονόπραχτὴ δραματικὴ παραγωγή του. Βέβαια

ὑπάρχουν πολλὰς ὑποθέσεις ποῦ μὰς ἀρέσουν καὶ στοχαζόμεστε πῶς εἶνε καλὰς γιὰ δραματοποίηση. Ἔλα ὅμως ποῦ ἡ ἔρημ ἢ δραματικὴ τέχνη δύσκολα χαρίζει ἐνδυμα γάμου....

Τὸ κυριώτερο — καὶ τὸ χροῖτερο — ἐλάχιστον τῶν δικῶν μας θεατρικῶν συγγραφέων εἶνε ὅτι ἀγαποῦνε τόσο πολὺ τὰ ἔργα τους, ὅστε δὲν ἀποφασίζουν, πρὶν τὰ ἐμφανίσουν στὴ σκηνή, νὰ τὰ κυτιάσουν καὶ λιγάκι ἀντικειμενικά, δηλ. νὰ φανταστοῦν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν ἑαυτὸ τους θεατῆ. Κ' ἔτσι θυμίζουν τὴν ἱστορία τῆς κουκουβάγιας, ποῦ βρῆκε πῶς τὸ παιδί της εἶχε τὶ καλλίτερα μάτια, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ παιδί τοῦ λαγοῦ !